

GLOBE Games Karviná

Hodiny na nádraží ukazují půl čtvrté, když se celí utrmácení a polámaní z 6ti hodinové cesty ocitneme na vlakovém nádraží místa konání letošních, v pořadí již devatenáctých, GLOBE Games v Karviné. Ihned se nás ujímají organizátoři, kteří nás ochotně doprovázejí do ZŠ Dělnická, kde probíhá registrace účastníků a kde se také nachází naše skromná lože – podlahy tříd, na které si můžeme dle naší libosti dát cokoliv, na čem se dá spát.

Registraci přenecháváme na panu učiteli, zatímco jdeme zjistit harmonogram doprovodných programů. Holky jen tak tak stíhají prohlídku města začínající ve čtyři hodiny, zatímco já stojím jako opářená, když jsem informována, že jako novinář mám smůlu a žádného doprovodného programu se neúčastním. Je mi totiž řečeno, že novináři nejsou účastníci, novináři jsou novináři a to je něco úplně jiného.

Na protest na schůzku přicházím o pět minut později, po boku obět, kterou jsem si stačila vyhlídnout a která je stejně jako já novinářem poprvé. Zatímco si já a Nina usedáme v počítačové učebně, která má být novinářským centrem a která se postupně plní dalšími 11 novináři, přichází pan učitel Ondřej Mokroš a sděluje nám, ukazuje na holčinu s culíkem až příliš vysoko a kalhotami až příliš nízko, že ona je šéfredaktorem, protože on má zkušenosti s šéfredaktorstvím na bodu mrazu.

Po únavném monologu culíkaté holčiny Marky, která nám přerozdělí naše první úkoly, udělá si náš telefonní a jmenný seznam, zatímco se neustále obrací na další řečenou šéfredaktorku Adél, dodávajíc za každou větou „já a Mici“, kterého už máme všichni plné zuby, ačkoliv se ještě neukázal, se ubíráme s Ninou na pokoje, abychom mohly vzápětí na večeři a po ní na slavnostní zahájení GG.

Po slavnostním zahájení se účastníci odebírají na pokoje, zatímco speciální skupina, tak řečení novináři, se odebírá opačným směrem – do počítačové učebny, psát svůj první článek. Tam zjišťuji, že ten divný kluk, který šel po boku Marky a Adél na zahájení a který za každým druhým slovem dodává „metro“ a „to u nás v Praze“, je ten toliko opěvovaný Mici, který mi hned po prvních pěti minutách začíná toliko lézt na nervy. Do postele uléhám unavená jako kotě a zmatená jak Goro v Tokiu, doufajíc, že zítra to bude lepší.

Ačkoliv by SS novináři (speciální skupina novináři) měla chodit na snídani, obědy, večeře a možná i do sprch, spolu, bouřím se a na moji nejoblíbenější část dne – jídelní část, chodím se svojí skupinou a tvářím se jako účastník. Po snídani ale znova usedám do lavice vedle Niny, která jediná mě odrazuje od migrace do Polska, a poslouchám proslov Miciho, který je značně neuhlazený a na jehož konci jsem spíš o informace chudší, jak bohatší. S očima v sloup se obracím na Ninu, která se zachichotá a mně je jasné, že ve své nouzi nejvyšší, jsem vážně poznala přítele.

Pátek se nese v duchu GLOBE konference, která probíhá na SPŠ v Karviné a na které s Ninou mizíme z dohledu „svatě trojice“ – Miciho, Marky a Adél, zatímco jdeme shromažďovat informace, detaily a pikantnosti, které hned po obědě tlučeme do klávesnic notebooků a předáváme redakci na korekturu.

Odpoledne pokračuji ve své rebelii, když pod záminkou sepsání článku utíkám na odbornou dílnu pro účastníky a učitele, tudíž ne pro mě a mně podobným, zatímco Ninu nechávám napospas v novinářském doupěti. Článek mám sepsaný téměř hned, skvělou náladu díky své dosud dařící se rebelii, která je však ihned po večeři znovu na bodu mrazu, když je mi zamítnut přístup do kina na film Marťan. Na druhou stranu, nesmím se divit, film je pro účastníky. A tak zůstávám v doupěti a kvůli nedostatku práce projíždím modrou sociální stránku a stěžuju si, kde můžu, místo toho, abych pomáhala.

Naštěstí je tu věčně usměvavá Nina, vtipkař pan učitel Mokroš a hyperaktivní klučina ve věku mojí sestry se jménem Filip Luňáček, kterého je všude plno, ale bez kterého by se novinářina zvrhla v až moc důslednou a monotónní práci.

Uléhám do kutlochu, za již spokojeného pochrupování našeho pana učitele, a usínám, jako když mě do vody hodí.

Náramně mi to přijde vhod, protože ráno se probouzím sice pokroucená jako paragraf, ale odpočatá na dnešní, tj. sobotní, terénní hru, na kterou samozřejmě nejedu se svým týmem, ale se SS novinářů. Aniž bych měla nejmenší tušení, jak se to stalo, končím spolu s Ninou v malé odnoži novinářů sestávající z Miciho, Adél a Marky, abych pak vzápětí skončila v hospodě poblíž lázní Darkov, vášnivě debatující s lidmi, na které jsem ještě před pár hodinami plánovala atentát, kam jsme se chtěli dostat za účelem psaní článků. Náš cíl ale končí v troskách, a tak jedeme nejbližším spojem směr ZŠ Dělnická, doufajíc, že zbytek novinářů něco z terénní hry přiveze, v případě Luňáčka doufáme i v návrat zapůjčeného iPadu.

Naštěstí se všichni vrací, dokonce i iPad, katastrofa je tudíž zažehnána a příprava posledních GLOBE novin je neoficiálně započata. Mocí nejvyšší, tj. Micim, mi je svěřen dosud nejtěžší úkol za mojí třídní novinářskou kariéru, jímž byl rozhovor s Karlem Hetlandem, hvězdou letošních GLOBE games a hlavou norského týmu. A poněvadž bych to nebyla já, musela jsem alespoň zapomenout nahrát celý náš rozhovor a požádat ho, jestli by mi ho nemohl ještě jednou zopakovat. V neštěstí se na mě usmálo štěstí, respektive se na mě usmál samotný pan Hetland, který v záchvatu smíchu odpověděl, že mu bude ctí rozhovor zopakovat klidně desetkrát.

Musím, ač neochotně, přiznat, že sobota byla dnem, kdy jsem se stala novinářem a kdy mi přestalo vadit, že nejsem účastníkem. Protože až, pokud vše dobře dopadne, pojedou příští rok na GLOBE Games jako novinář, udělám všechno proto, aby se nikdo, z novinářů nováčků, nemusel cítit tak jako já, protože když jste „PRESS“ tak nejste účastník, jste něco lepšího – jste V.I.P. Můžete pod podmínkou rozhovoru oslovit kluka z Mělníka, který vám padl do očka, aniž by měl nejmenší podezření. Můžete jít na oběd, kdy se vám zachce, nemusíte dodržovat dané jídelní časy. Ale především – můžete se zapojit do party super lidí a tvořit GLOBE noviny, které jsou známější a čtenější než NY Times a zažít věci, které byste jinak nezažili.

Eliška Janeková, sexta